Statul monopartit și frontul unit (Convergența cu China. Partea a XI-a)

CrossRoads Uncategorized noiembrie 1, 2023 12 minute

de N.S. Lyons

China este un stat cu partid unic. Numai membrii unui singur partid politic, Partidul Comunist Chinez, au voie să dețină poziții de putere (deși există, de paradă, o colecție de mici partide „independente"). Starea aceasta de lucruri duce cu un pas mai departe centrismul extrem, fiind și concluzia sa logică.

Dar care este natura unui stat cu partid unic, de fapt? Înțelegerea acestui lucru necesită înțelegerea nu doar a partidului unic, ci și a partidului-stat. *Partidul-stat*, o caracteristică spontană a aproape fiecărui regim revoluționar din istorie, este o formă singulară de guvernare. Uneori îl vedem descris ca pe un sistem în care un grup politic dominant funcționează ca un „stat în stat". Dar în cazul unui partid-stat pe deplin matur precum cel al Chinei, această descriere ar fi înșelătoare, deoarece regimul chinez seamănă mai mult cu un partid politic care are atașat de el un stat.

Republica Populară Chineză funcționează prin ceea ce este numit uneori „regimul cu două sisteme". Există un stat național (guvernul), iar în funcțiile lui oficiale sunt numiți demnitarii. În paralel, însă, și circumscriind ierarhia formală a statului, este un întreg edificiu din umbră, construit din poziții în cadrul sistemului de partid. Fiecare oficial de rang înalt trebuie să fie totodată membru de partid cu reputație bună (oficial există aproximativ 98 de milioane de membri ai PCC), fiecare poziție în aparatul de stat are practic o poziție corespunzătoare în aparatul de partid și adesea aceeași persoană ocupă ambele poziții.

De exemplu, Xi Jinping este atât președintele Chinei, cât și secretarul general al PCC. În fiecare caz, poziția din partid are mai multă autoritate decât poziția din aparatul de stat. Totuși, în multe cazuri, membrii de partid dețin poziții în partid care nu au un corespondent în aparatul de stat, dar exercită o putere extraordinară asupra treburilor statului. Și, așa cum am menționat mai devreme, instituții întregi care în majoritatea țărilor ar face parte din stat, cum ar fi armata, sunt în schimb organizații de partid. Prin urmare, RP Chineză nu poate fi descrisă doar ca un stat; este un partid-stat.

Un partid-stat este un sistem în care, pentru a folosi terminologia lui Wilson, nu există efectiv politică, ci doar administrație. Sau, mai bine zis, orice competiție politică trebuie să aibă loc în universul partidului și al ideologiei sale, și niciun act politic nu este permis în afara acestuia. Destinul statului a fost deja determinat și nu poate exista nicio dezbatere cu privire la direcția în care se îndreaptă nava, ci doar detaliile specifice ale modului în care se va ajunge cel mai eficient pe Pământul Făgăduinței (deși nu neapărat). Este o formalizare a managerialismului ca singura cale spre progres.

Într-un partid-stat precum China, rolul unic al partidului înseamnă că nu există o distincție clară între „stat" și „non-stat" – o idee care uneori poate fi dificil de înțeles pentru cetățenii crescuți în democrațiile occidentale. Recent, de exemplu, directorul de comunicare al Băncii Asiatice de Investiții în Infrastructură (AIIB), un canadian, a demisionat brusc (https://www.ft.com/content/f582dc60-482b-4c9e-821a-958807f80a5c) și a fugit de la Beijing la Tokyo, spunând că se teme pentru siguranța sa. El a declarat, vizibil șocat, că AIIB, o bancă multilaterală de dezvoltare înființată de China, nu este de fapt o instituție independentă, ci una dominată de un grup de membri ai PCC care „operează ca o poliție secretă internă" și sunt „un fel de guvern invizibil în interiorul băncii". Se pare că nimeni nu i-a explicat bietului om, înainte de a prelua postul, că în China nu pot exista instituții independente sau neutre – *toate* instituțiile majore sunt gestionate direct de Partid sau forțate în vreun alt mod să se alinieze obiectivelor Partidului.

Astăzi, fiecare corporație sau organizație de mărime medie sau mai mare care activează în China, fie ea autohtonă sau străină, este obligată (https://www.institutmontaigne.org/en/expressions/influence-without-ownership-chinese-communist-party-targets-private-sector) prin lege să înființeze o celulă internă de partid. Aceste celule își petrec cea mai mare parte a timpului organizând exerciții tipice de teambuilding, monitorizând cunoștințele politice și moralul angajaților și instruindu-i cum să-și „regleze propriile vorbe și fapte", ca să citățm formularea din liniile directoare ale partidului.

Dar firmelor mai mari li se cere să numească secretari de partid cu normă întreagă, precum și să ofere membrilor de partid recrutați o „scenă vastă pentru a-și arăta pe deplin talentele", ca un bun angajator care asigură egalitatea de șanse. Și multe corporații chineze au amendamente în actul constitutiv care specifică în mod oficial că, în momentele-cheie de decizie, „consiliul de administrație va solicita mai întâi opinia grupului superior de Partid din companie". Partidul este, s-ar putea spune, doar „stakeholderul" suprem față de care sunt responsabile companiile dintr-o economie managerială modernă.

Partidul a creat, de asemenea, o vastă rețea de grupuri non-partinice ale „societății civile" și organizații sociale care operează „independent", în plus față de stat. Acestea sunt ONGOG-uri sau „organizații non-guvernamentale organizate de guvern". PCC iubește ONGOG-urile, pentru că ele fac Partidul să pară mai aproape și mai reprezentativ pentru „masele populare". ONGOG-urile sunt, de asemenea, folosite pentru a promova obiectivele PCC dincolo de granițele Chinei, menținând cât de cât plauzibilă pretenția că aceasta nu este opera guvernului chinez.

Coordonarea tuturor ONGOG-urilor „societății civile", partidelor politice „independente", grupurilor etnice minoritare și autorităților religioase, corporațiilor publice și private, instituțiilor intelectuale, mass-media etc. pentru a le menține aliniate și în strânsă legătură cu Partidul este cunoscută sub numele de „activitate în cadrul frontului unit". Din cauza câtorva scandaluri politice recente din locuri precum Australia și Canada, „frontul unit" a pătruns în conștiința occidentală (https://www.news.com.au/finance/economy/australian-economy/china-is-infiltrating-australia-on-multiple-fronts-from-politics-to-business-via-its-powerful-and-covert-united-front-agency/news-story/9318c7799e540164dd0b985b9e8969c2) ca o realitate faptică, dar în mare parte numai sub forma unei organizații discrete de informații, care desfășoară operațiuni de influență globală pentru a se infiltra și a supraveghea populațiile etnice chineze din străinătate și pentru a submina politica democratică. Absolut că frontul unit face acest lucru, dar el este, totodată, mult mai mult decât atât.

Frontul unit, o idee leninistă adoptată de Mao, a început inițial ca o strategie amăgitoare de a reuni cea mai largă coaliție posibilă (de exemplu, comuniștii cu naționaliștii și socialiștii liberali) pentru a lupta și a învinge agresiunea imperialistă, după care aliații temporari non-comuniști urmau să fie, așa cum a spus Stalin, „storși ca lămâile". Dar PCC și-a dat seama curând că frontul unit era mult prea util pentru a fi dezmembrat complet. Partidul a reușit să folosească tactici de infiltrare, subversiune și intimidare,

pentru a coopta și a redirecționa multe organizații necomuniste, și, în timp, a dezvoltat o întreagă rețea de grupuri de fațadă și „tovarăși de drum“ care să poată fi folosiți pentru mobilizarea „organică“ în numele Partidului.

Această rețea, frontul unit, servește și la crearea unei imagini a pluralismului „democratic“ și a sprijinului popular „de la bază“ pentru obiectivele Partidului. Astfel, frontul unit a devenit una dintre așa-numitele „arme magice“ ale partidului, iar frontul unit a continuat să-și extindă sfera de acțiune. Astăzi, întregi sectoare ale societății, de la miliardarii chinezi ai tehnologiei și până la Triade (mafia chineză), au fost efectiv încorporate în frontul unit și sunt folosite în scopuri patriotice utile, cum ar fi, în cazul gangsterilor, ciomăgirea protestatarilor democratici (https://www.washingtonpost.com/world/asia_pacific/chinas-backers-and-triad-gangs-have-history-of-common-foes-hong-kong-protesters-fear-they-are-next/2019/07/23/41445b88-ac68-11e9-9411-a608f9d0c2d3_story.html) pe străzi sau demolarea caselor disidenților pentru a le trimite un mesaj ferm (acest lucru este cunoscut sub numele de externalizarea represiunii (https://www.amazon.com/Outsourcing-Repression-Everyday-State-Contemporary/dp/019762877X)). Frontul unit este ceea ce am putea descrie, fără să greșim prea mult, ca o structură de exploatare a „întregii societăți“.

În China, frontul unit are propriul birou oficial în cadrul structurii Partidului, respectiv Departamentul de Activitate al Frontului Unit (UFWD), dedicat organizării acestuia, dar rolul instituției nu trebuie supraestimat. Frontul unit este considerat o sarcină a întregului partid. Mai important, într-un sens metaforic, întregul partid-stat funcționează ca și cum ar fi o mare rețea a frontului unit.

Asta înseamnă că, deși PCC este foarte ierarhic (nimeni nu îndrăznește să-l contrarieze pe Xi Jinping sau să nu-i respecte ordinele), este, de asemenea, remarcabil de rapid în capacitatea sa de a se sincroniza ca o rețea orizontală. China este o țară uriașă, așa că, deși Xi ar putea dori să fie împărat, el nici măcar nu poate ști tot ce se întâmplă în sistem – ca să nu mai vorbim de micromanagement. Și totuși, întregul sistem partid-stat poate să pivoteze aproape instantaneu, pentru a se concentra – adesea până la punctul de fixație bolnavă – și se poate mobiliza masiv în jurul noilor priorități ca și cum ar fi o singură minte-stup.

Dacă Centrul-Partid decide că problema actuală este, să zicem, securitatea alimentară, (https://theupheaval.substack.com/p/why-is-china-so-obsessed-with-food)atunci dintr-o dată aproape fiecare șef local de partid, fiecare ziar, fiecare director de școală sau ecran de monitor dintr-un hol de corporație va petrece cel puțin luna următoare vorbind la nesfârșit despre amenințarea cumplită a risipei alimentare și despre contribuția critică a colectării compostului la securitatea națională – chiar și fără a fi îndrumați în mod specific să facă acest lucru. Directivele specifice sau coordonarea formală sunt, de fapt, în mare măsură nenecesare. Acest lucru se datorează faptului că penetrarea „întregii societăți“ și structura vastă a rețelei de Partid îi permit acesteia să servească automat ca sistem nervos coordonator. Și deoarece, într-un astfel de sistem, loialitatea față de partid, semnalată prin conformism ideologic, este mult mai importantă pentru avansare decât competența.

Prin urmare, este nevoie doar de cea mai generală îndrumare ideologică pentru a determina cadrele de partid de pretutindeni să se străduiască (din interes propriu/din dorința de supraviețuire) să interpreteze, să se conformeze și să pună în practică măcar retoric această îndrumare. De îndată ce a fost descărcată cea mai recentă actualizare a sistemului ideologic, toată lumea dă năvală s-o aplice, mai bine sau mai puțin bine.

Bun, deci Statele Unite sau Occidentul în general, își au propriul front unit? Mințile curioase vor neîndoios să știe. În acest moment este imposibil să nu observăm tendința pronunțată a mass-mediilor occidentale de elită, în special, de a se mișca într-o sincronicitate aproape absolută. Nu mai este ceva neobișnuit ca o duzină de articole diferite, din oficine de presă diferite, să apară promovând exact aceeași narațiune, pe același subiect, în exact aceeași săptămână sau chiar în aceeași zi.

De fapt, aceasta este acum norma. Ca figurile vorbitoare cu ochi sticloși de la televizor să repete toate, cu o frazeologie identică, *exact* aceleași puncte de discuție, la unison, de sute de ori în câteva zile, este acum standardul sectorului mass-media.

Adoptarea bruscă a acelorași tabuuri lingvistice, a acelorași redefinirii și a acelorași mofturi la modă. Aceleași pretenții la adevărul absolut, împreună cu necesitatea morală de a „demistifica" „dezinformarea" oricăror opinii alternative, urmată de trecerea bruscă, simultană și complet nerecunoscută și inexplicabilă, la o versiune diferită a adevărului absolut. Identificarea simultană a acelorași dușmani și a acelorași amenințări presante la adresa publicului. Aceleași ținte individuale identificate pentru a fi lovite cu editoriale simultane. Aceleași obiecte de nișă mediatizate obsesiv, cu ochii dați peste cap de admirație. Și aceleași subiecte de mare interes public lăsate în mod misterios în întregime neabordate, de fiecare publicație, ca și cum o întrerupere oficială chiar și a recunoașterii existenței lor ar fi fost brusc impusă de sus. Toate acestea sunt acum standard pentru mass-media.

Dar, desigur, nu este vorba doar de mass-media. Experiența de a vedea cum politicieni, universitari, corporații majore, platforme de internet, agenții de publicitate, companii de divertisment și toți vecinii pe care îi întâlnești la supermarketul de cartier pivotează brusc pentru a adopta aceeași concepție săptămânală asupra faptelor, repetă în ecou aceleași lozinci și flutură aceleași stindarde ale loialității, este acum pur și simplu o parte normală, deși năucitoare, a vieții de zi cu zi din Occident. Această adeziune masivă, sincronistă, la „subiectul major curent" în continuă schimbare dă naștere în mod natural suspiciunii că trebuie să aibă loc o coordonare de sus în jos. Să fie opera unui front unit?

Formal, nu. Funcțional, da. S-ar putea să nu existe nimic asemănător cu organizația oficială a frontului unit al Chinei, administrată central, dar *există o rețea* și este unită și coordonată – sau, mai degrabă, se *autocoordonează*. Această rețea de front unit este, desigur, regimul managerial însuși. Regimul reprezintă

amalgamarea tuturor brațelor diferite ale sistemului managerial și poate fi văzut ca o singură instituție (numită alternativ „Catedrala (https://graymirror.substack.com/p/a-brief-explanation-of-the-cathedral)“). Numeroasele instituții ale fiecărui braț se comportă în mod demonstrabil ca și cum ar face parte dintr-o singură structură organizațională, întreaga structură mișcându-se la unison.

De ce oare? Cine controlează această rețea unificată de instituții? Nimeni nu controlează cu adevărat rețeaua; rețeaua controlează pe toată lumea. *Ce* controlează rețeaua? O *narațiune*. Toate instituțiile din Catedrală par să cânte de pe aceeași partitură, de pe aceeași pagină din cărticica de imnuri, pentru că exact asta și fac. Mecanismul esențial, unificator și coordonator, al sistemului managerial este acela că toate părțile sale constitutive împărtășesc o singură perspectivă doctrinară, o adeziune la aceeași narațiune memetică motivațională. Vorbește cu o singură voce, ca o proprietate emergentă a acestui fapt.

Din perspectiva oricărui individ sau chiar a oricărei instituții din cadrul rețelei regimului, probabil că nu așa apar lucrurile. Preocupările lor par mult mai banale: să avanseze în micul lor colț al sistemului, să acumuleze un anumit prestigiu și să acumuleze unele recompense materiale. De fapt, ei simt că sunt într-o competiție dură cu colegii lor, nu cântă în armonie cu ei. Dar prestigiul (aprobarea socială și statutul) este cheița nevăzută aici, cea care face ca întregul sistem să funcționeze ca un ceas bine întors.

Prestigiul este o reflectare a recunoașterii și selecției în cadrul unei anumite instituții sau al unui anumit sistem. Este modul în care un sistem semnalează care indivizi sunt considerați cei mai valoroși și, prin urmare, cei mai apreciați de acel sistem. Cei cu mai mult prestigiu sunt considerați ca meritând un statut superior și li se oferă mai multe oportunități formale și informale, deoarece alții din sistem doresc să se asocieze și să fie asociați cu ei. Acest lucru se traduce prin influență și recompense.

De unde știu oamenii ce este valoros și, prin urmare, prestigios? Ei bine, fiecare sistem are un model sau un ideal nerostit, la care oamenii vor încerca în mod natural să-și semnaleze conformitatea. Acest ideal este modelat de o narațiune atotcuprinzătoare. Narațiunea formulează întrebări esențiale pentru sistem, cum ar fi: Cine suntem? Ce facem? De ce o facem? De ce acest lucru ne face superiori altor oameni? Cine sunt dușmanii noștri? Și așa mai departe.

Această narațiune funcționează ca un discurs, iar prin acest discurs narațiunea evoluează în timp. Fiind evolutivă, ea se supune selecției darwiniste: indivizii sau părțile componente ale sistemului avansează constant inovații narative, prin ceea ce spun și fac; unele asemenea inovații sunt (în terminologia evoluționistă) mai *bine adaptate* decât altele, iar ele vor fi selectate, propagate și integrate în narațiune. Cei ale căror idei sunt selectate câștigă prestigiu, în timp ce respingerea duce la pierderea prestigiului.

Dar ce anume determină care adaptări narative sunt potrivite pentru a fi continuate? Simplu: sunt cele care fac sistemul mai puternic. Curtis Yarvin, ca parte a explicației sale despre Catedrală, descrie o astfel de adaptare, numită de el „dominantă“, ca fiind una care „*validează utilizarea puterii*“. Sistemul este întotdeauna dornic să adopte și să perpetueze astfel de idei sau narațiuni. În schimb, o idee „recesivă“ este una care „*invalidează* puterea sau utilizarea puterii“. O astfel de idee este radioactivă.

Ca un exemplu simplu: un birocrat din domeniul sănătății publice care susține că aparatului de sănătate trebuie să i se acorde o putere aproape nelimitată, astfel încât să poată răspunde amenințării unui virus, este un erou prestigios pentru întregul sistem birocratic, fiindcă îi face pe toți acei birocrați mai importanți și mai puternici. Un birocrat din aparatul sănătății care spune public că același virus nu este de fapt periculos și că nu impune nicio măsură urgentă din partea birocrației, este un trădător al întregului sistem. Pentru că pune sub semnul întrebării însăși necesitatea birocraților din domeniul sănătății publice, blasfemiatorul va fi denunțat de colegii săi, etichetat ca având un statut scăzut și i se va scurta cariera – chiar dacă are în mod evident dreptate.

Va urma. Pentru părțile anterioare, click aici: partea 1 (https://reactionarii.home.blog/2023/09/12/convergenta-cu-china-partea-i-da-vestul-devine-tot-mai-asemanator-cu-china-iata-si-motivul-real/), partea 2, partea 3, partea 4, partea 5, partea 6, partea 7 (https://reactionarii.home.blog/2023/09/28/statul-terapeutic-si-pericolul-din-interior-convergenta-cu-china-partea-a-vii-a/), partea 8, partea 9 (https://reactionarii.home.blog/2023/10/17/mentinerea-stabilitatii-convergenta-cu-china-top-of-form-partea-a-ix-a/) și partea 10 (https://reactionarii.home.blog/2023/10/29/centrul-extrem-securitizarea-a-tot-ce-exista-si-guvernarea-prin-lege-convergenta-cu-china-top-of-form-partea-a-x-a/).

Traducere după https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence (https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence)

Publicat de CrossRoads

Lumea modernă înjosește. Înjosește cetatea; îl înjosește pe om. Înjosește iubirea; înjosește femeia; îl înjosește pe copil; înjosește națiunea (Ch. Peguy) *Vezi toate articolele lui CrossRoads*

Creează gratuit un site web sau un blog la WordPress.com. Nu vinde și nu partaja informațiile mele cu caracter personal